

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Obligadament, s'ha d'anar imposant una moral de guerra en la reraguarda per a poder oferir a l'enemic la resistència necessària per aconseguir el triomf definitiu de la nostra causa. El nostre rendiment serà escàs mentre no renunciem a tota mena de partidismes i d'avantatges polítics i materials, que no han de comptar en aquestes hores de lluita. Per això, en l'organització de serveis, depenents de l'Estat o del Govern de Catalunya, com també en la part que afecta als Ajuntaments, s'hauria de restringir el burocratisme i acabar amb l'abús de col·locar personal del tot innecessari. Concretament, pel que afecta a la Generalitat, l'extensió de Delegacions i de Comissions tècniques, en aquests moments de guerra i sense que se n'hegui un rendiment visible, ha esdevingut un perjudici moral. Ens explicarem. Els homes dirigents de les organitzacions polítiques en les comarques, han tingut una influència remarcable per afavorir, amb càrrecs de diversa categoria, a l'empar de la gran xarxa burocràtica que s'ha creat des de la Generalitat, a amics i coneguts als quals no se'ls exigeix cap coneixement ni cap mena de preparació per a les funcions que se'ls encomanen, i posats en aquesta activitat —tan propícia per a decantar voluntats d'ingrés al partit—, els homes que havien d'enaltir l'ideal, que haurien estat al seu lloc, per estimular el poble a treballar i rendir tot el possible, en ajut de la guerra, han estat abstrats de tot sentiment, i gairebé diríem que ja ni es recorden de la tragèdia. Tant com els ciutadans hem de renunciar a tota possibilitat, mentre duri la guerra, d'una alimentació normal, es fa necessari que, des dels llocs que s'ha de donar exemple, hi hagi la major rectitud en els procediments per no obrir el camí a desviacions contràries a la moral de guerra. — ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XXVII

Conegudes ja les incidències de l'any 1916, referirem les perspectives del començament del 1917, que si bé no ofereixen cap novetat a l'interior de la península, en canvi, tenen un gran relleu pel tomb que pren la situació internacional.

Sense trencar la norma característica de la política espanyola, el Govern es veu obligat a recórrer a les Corts per aconseguir l'aprovació de la llei d'autoritzacions, i ho fa amb tantes presses que, tot just aprovada aquella llei, s'afanya a cloure les sessions. El pretext d'un procedir tan antidemocràtic, el vol justificar el Govern Romanones, per la tensió nerviosa que domina tot el món, pel trastorn de la gran guerra. Però no és aquesta la veritat: és que el Govern es troba mancat de vigor i no té tampoc encert ni cohesió, i amb aquestes condicions el parlamentarisme només el faria trontollar.

El nostre país ha de seguir la seva vida confiada, perquè així ho disposen els nostres governants, i aguantar resignadament totes les sotragades que el destí ens reservi. Així marxem, sense preocupar-nos dels problemes que ens planteja la situació exterior. Per aquest abaltiment ens hem trobat ja amb dificultats de tot ordre i ara se n'ha presentat una de nova, que afecta sensiblement a la prestació dels serveis ferroviaris. S'ha arribat a un veritable desordre en el tràfic de mercaderies, particularment, ja que un vagó expedit a Bilbao, per exemple, tarda uns cinquanta dies a arribar a Barcelona, i una expedició, per recórrer vuitanta quilòmetres, d'una mateixa línia, també s'hi ha passat una quarantena de dies. I aquest desori comporta també supressió de trens de viatgers i parades en el trajecte, que, algunes vegades, duren un parell d'hores. Es una simple demostració de la incúria amb què tracta l'Estat els serveis més vitals del país. En haver dit els governants que escasseja el material mòbil, ja s'han donat totes les satisfaccions.

...

Anem a entrar a la última fase del gran conflicte que té convulsionat el món enter. Res hi han pogut els intents pacifistes del President Wilson: la guerra ha de continuar inexorablement, i ja no serà possible que es faci una pau sense victòria. Els horitzons s'ennegreixen. Es va a esgrimir l'arma més formidable, que al final serà decisiva, per a decidir el resultat de la gran guerra: intensificació del bloqueig, fins ara sostingut pel formidable poder naval de la Gran Bretanya; encara que els imperis Centrals no es resignen a sucumbir per inanició i, com a conseqüència, es disposen a defensar-se amb l'acció desesperada de la seva flota de submergibles.

Fàcilment s'hi endevinen noves complicacions, en aquest gran conflicte, a partir d'aquest moment. Cal només dir que les potències Centrals han dictat un contra-bloqueig que afecta als belligerants i als neutrals. I els EE. UU., com a protesta per l'amenaça de veure's privats de mantenir el seu comerç amb Europa, trenquen les relacions diplomàtiques amb els Governos imperialistes. Aquesta decisió dels yanquis és el pròleg de la seva intervenció en el gran conflicte.

En aquests instants es produeix també la descomposició de l'autocràcia que governava la Santa Rússia. L'emperador Nicolau II s'ha sentit impotent davant l'horrible i feréstec espectre de la fam, i ha abdicat. Sorgeix la revolució als carrers de Petersburg i a la llum dels incendis s'esfondra l'antic règim. Per tots els àmbits de l'imperi ressonen els crits de Llibertat, Igualtat i Fraternitat. El germà del tsar, Miquel, ha acceptat la corona imperial a benefici d'inventari. Rússia es troba en una situació difícilíssima: ha de sostenir la guerra a l'exterior i una gran revolució ha de decidir els futurs destins del gran imperi moscovita. De moment, un Govern provisional intenta preparar la reunió d'una Assemblea constituent. — DEMO.